

geboren te   op   wonende te

1. te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, die geen betrekking hebben op de stabiliteit

meer bepaald door verschillende constructies te hebben opgericht en materialen te hebben samengebracht dienstig voor de aanleg van een crossterrein, nl. verschillende springschansen, een vangbak, een vrachtcontainer

feiten thans strafbaar gesteld door de artikelen 4.2.1-1°b) en 6.1.1., al. 1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

2. het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd

meer bepaald door verschillende heuvels aan te leggen teneinde een crossterrein te kunnen inrichten

feiten thans strafbaar gesteld door de artikelen 4.2.1-4° en 6.1.1., al. 1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

3. recreatieve terreinen aangelegd of gewijzigd te hebben, waaronder een golfterrein, een voetbalterrein, een tennisveld, een zwembad

meer bepaald door het aanleggen van een crossterrein

feiten thans strafbaar gesteld door de artikelen 4.2.1-8° en 6.1.1., al. 1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

te   op een niet nader te bepalen datum, in de periode van **01.06.2006 tot en met 31.12.2006** (stuk 5 en stuk 50)

De eerste en de tweede

B. Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4 § 1, 29, 30, 39 § 1-1°, 40 en 46 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende milieuvergunning zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd,

en namelijk bij inbreuk op de artikelen 1, 5, 6, 6 bis, 58, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 73, 80 en 81 van het Besluit van de Vlaamse Regering d.d. van 06 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende milieuvergunning (Vlaam I),

spijts het verbod, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de tweede klasse te hebben geëxploiteerd (art. 5)

ter zake de hieronder vermelde inrichting die overeenkomstig de lijst, namelijk de aan het voormeld Besluit d.d. 6 februari 1991 toegevoegde lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling,

overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het Decreet van 28 juni 1985, bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld, nl. onder het nummer 32.9.3.a behoort tot de klasse 2 van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen

"Rubriek 32.9.3.a

Omloop voor wedstrijden, test- en oefenritten, of test- en oefenvaarten, met motorvoertuigen of motorvaartuigen, met inbegrip van recreatief gebruik alsook van waterskiën andere dan bedoeld in subrubriek 32.8.2, in andere dan zeebadzones, niet volledig gelegen op de openbare weg of op openbare waterwegen: permanente omlopen voor gemotoriseerde vaaren/of voertuigen met een geluidsemissie van maximum 98 dB (A) en voor outdoorcartings: gebruikt voor recreatie;"

deze feiten sinds 1 mei 2009 strafbaar gesteld overeenkomstig artikel 16.6.1., § 1, lid 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid,

te **in de periode van 01.06.2006 tot 01.05.2009**

De eerste en de tweede

C. Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een inbreuk te hebben gepleegd op:

artikel 4§1 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende milieuvergunning en op artikel 5 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) door zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een inrichting te hebben geëxploiteerd

meer bepaald een inrichting die behoort tot de tweede klasse van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen, **zijnde een crossterrein**

"Rubriek 32.9.3.a

Omloop voor wedstrijden, test- en oefenritten, of test- en oefenvaarten, met motorvoertuigen of motorvaartuigen, met inbegrip van recreatief gebruik alsook van waterskiën andere dan bedoeld in subrubriek 32.8.2, in andere dan zeebadzones, niet volledig gelegen op de openbare weg of op openbare waterwegen: permanente omlopen voor gemotoriseerde vaaren/of voertuigen met een geluidsemissie van maximum 98 dB (A) en voor outdoorcartings: gebruikt voor recreatie;"

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1.§1, lid 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

te _____ in de periode van 01.05.2009 tot de datum van het bevel tot dagvaarding

Exploitatieverbod t.a.v. de tenlasteleggingen B en C

De eerste en de tweede tevens gedagvaard om bij toepassing van artikel 16.6.5 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichtingen die aan de oorsprong van het milieumisdrijf liggen, te exploiteren gedurende de termijnen door de rechter te bepalen onder verbeurte van een dwangsom van € 500 per dag bij overtreding van dit verbod.

PROCEDURE

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaarding werd regelmatig betekend. De dagvaarding werd overgeschreven op het tweede hypotheekkantoor _____ op 27 september 2013. De dagvaarding vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de tenlasteleggingen en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheken.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van het Nederlands.

De beklaagden werden gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 22 oktober 2013.

Bij tussenvonnis van 22 oktober 2013 werd meester _____ aangesteld als lasthebber ad hoc voor de tweede beklagde _____ en werd de behandeling van de zaak uitgesteld naar 3 december 2013.

2. Op deze zitting van 3 december 2013 werden gehoord:

- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door
substituut-procureur des Konings;
- de eerste beklagde, _____ in zijn middelen van
verdediging, voorgedragen door hemzelf en bijaestaan door meester
_____ in de plaats van meester _____ beiden
advocaat te _____

- meester advocaat te
in zijn hoedanigheid van lasthebber ad hoc voor de tweede
beklaagde

3. De verjaring van de strafvordering is op heden voor geen van de ten laste gelegde feiten ingetreden.

STRAFRECHTELIJK

Feiten

4. Op 26 februari 2009 werd door de lokale politie van de zone vastgesteld dat op een braakliggend terrein achter de woning, gelegen te kadastraal gekend als
(vruchtgebruik door en blote
eigendom van en zijn echtgenote
een oefenpiste voor motorfietsen werd aangelegd. Het terrein is gelegen in een bufferzone. Op het terrein zijn 3 verrijdbare springschansen, 7 verplaatsbare springschansen en een mobiele kraan aanwezig. Tevens is er een vangbak en een vrachtcontainer waarop een aarden heuvel werd aangelegd.

5. De eerste beklaagde verklaarde dat hij het terrein heeft ingericht met verplaatsbare elementen om er oefenritten te houden met de motorfiets. Dit zou enkel gebeuren tussen 14u en 17u op dinsdag, woensdag en donderdag en in samenspraak met de buren. Het terrein werd aangelegd eind 2006 zonder bouwvergunning. Er zou contact geweest zijn met de burgemeester van voor wie de inrichting geen probleem zou zijn geweest.

6. Per brief van 29 april 2009 werd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering overgemaakt aan het openbaar ministerie (pagina 9 strafdossier). De Hoge Raad voor het Herstelbeleid adviseerde positief over deze herstellvordering op 25 mei 2009.

7. Op 19 juni 2009 bevestigde dat hij de werken zelf, zonder tussenkomst van een architect, en op eigen initiatief uitvoerde, dat hij alleen eigenaar is van de gronden waarop de werken werden uitgevoerd (hetgeen volgens de kadastrale gegevens niet klopt, zie hierboven) en de aronden niet worden verhuurd of gehuurd. Op 1 december 2009 gaf te kennen dat hij niet ging voldoen aan de herstellvordering en een regularisatie ging aanvragen. Op 2 april 2010 verklaarde de beklaagde dat hij toch geen regularisatieaanvraag had ingediend omdat het om een bufferzone gaat. Op 23 april 2010 verklaarde de beklaagde dat hij zou overgaan tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand.

8. Bij een controle op 8 februari 2011 bleek dat er nog geen enkele wijziging werd aangebracht aan het terrein. Dit bleek opnieuw bij een controle op 10 februari 2013.

Beoordeling

Tenlastelegging A

9. De feitelijke gedragingen die onder A worden ten laste gelegd aan de eerste beklaagde zijn:

1. verschillende constructies te hebben opgericht op het betrokken terrein en materialen te hebben samengebracht dienstig voor de aanleg van een crossterrein, namelijk verschillende springschansen, een vangbak, een vrachtcontainer;
2. daar ook verschillende heuvels te hebben aangelegd teneinde een crossterrein te kunnen inrichten;
3. een crossterrein te hebben aangelegd.

Deze concrete feitelijke gedragingen worden in de tenlastelegging vermeld als inbreuken op het artikel 99, §1, 1°, 4° en 8° van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 ("Stedenbouwdecreet") dat tot 1 september 2009 bepaalde dat niemand zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning mag:

- 1° bouwen, op een grond één of meer vaste inrichtingen plaatsen, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit;
- 4° het reliëf van de bodem aanmerkelijk wijzigen;
- 8° publiciteitsinrichtingen of uithangborden plaatsen of wijzigen.

Artikel 146, 1° Stedenbouwdecreet stelde strafbaar diegene die, onder meer, de bij de artikelen 99 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt.

Sinds 1 september 2009 zijn deze handelingen een inbreuk op artikel 4.2.1, 1°, 4° en 8° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ("VCRO"). Het uitvoeren en voortzetten van dergelijke handelingen is strafbaar gesteld door artikel 6.1.1, 1° VCRO en wel met dezelfde straffen als voorheen in het Stedenbouwdecreet.

10. Uit de gegevens van het strafdossier en de behandeling van de zaak op de zitting is gebleken dat de ten laste gelegde feiten, voorwerp van deze tenlasteleggingen A1, A2 en A3, bewezen zijn voor de eerste beklaagde.

De bovenvermelde werken op het terrein werden uitgevoerd zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning.

De rechtbank merkt trouwens op dat hiervoor ook geen vergunning zou kunnen worden afgeleverd aangezien het betrokken terrein volgens het gewestplan in een bufferzone is gelegen. De bufferzones dienen in hun staat bewaard te worden of als groene ruimte ingericht te worden, om te dienen als overgangsgebied tussen gebieden waarvan de bestemmingen niet met elkaar te verenigen zijn of die ten behoeve van de goede plaatselijke ordening van elkaar moeten gescheiden worden (artikel 14.4.5 Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen).

De eerste beklagde kan zich niet, zoals in zijn conclusie verwoord, beroepen op:

- goede trouw;
- het feit dat er contact zou geweest zijn met het gemeentebestuur en/of de burgemeester van en dat die in de inrichting geen problemen zouden hebben gezien en zouden hebben gezegd dat alles zou worden geregeld;
- dat zelfs mede-organisator zou zijn van een evenement op de betrokken locatie en de huidige schepen van feestelijkheden klaarblijkelijk zelfs brieven schrijft waarin hij de wens uitdrukt om nog jaren te kunnen samenwerken met de beklagden;
- de noodzakelijkheid van het aanleggen van het terrein om zich te kunnen verbeteren in zijn sport en de onmogelijkheid om het gevorderde herstel uit te voeren omdat er nergens in de provincie terreinen beschikbaar zouden zijn voor motorcrossers.

De eerste beklagde maakt geen rechtvaardigings- of schulditsluitingsgronden aannemelijk. Van "goede trouw" is geen sprake. In conclusie houdt hij voor dat hij "op een gegeven ogenblik" eigenaar werd van het terrein "dat zich perfect leende tot inrichting als oefenterrein voor freestyle motorcros". Tijdens de behandeling van de zaak ter terechtzitting gaf de eerste beklagde toe dat hij bij de aankoop van het betrokken terrein reeds van plan was om daarop te crossen. De aanleg (en aankoop) van het crossterrein gebeurde met andere woorden net heel doelbewust.

De eerste beklagde beroept zich verder op een zeker gedoogbeleid van de gemeentelijke autoriteiten. De eerste beklagde heeft ter zitting ook stukken neergelegd uitgaande van bepaalde gemeentelijke politici. Het loont de moeite deze stukken te citeren.

Zo schrijft de schepen van feestelijkheden namen het gemeentelijk feestcomité van in een niet-gedateerd, niet-geadresseerd maar ondertekend schrijven:

"Als schepen van feestelijkheden van zou ik de
positieve invloed en bijdrage aan het sociale leven van van
willen mededelen."

*Reeds twee jaar op rij, hebben we in samenwerking met
onder leiding van _____ in onze
gemeente kunnen organiseren. Door de goede samenwerking en de
positieve houding van het team ten opzichte van ons als organisator,
zijn we er in geslaagd om duizenden mensen van het nodige
spektakel te voorzien. Dit alles verliep steeds in de beste
verstandhouding en zonder enig incident.*

*Eveneens zorgden zij 2 jaar op rij met hun deelname aan de stoet
van _____ kermis voor een waar hoogtepunt tijdens deze stoet.
Honderden mensen langs de kant konden zo van heel dichtbij de
kunsten van deze professionele rijders aanschouwen.*

*Wij wensen op deze manier nog vele jaren samen te werken met
_____ en zijn team te dienste van de bevolking van _____ en
omstreken."*

Zo schrijft de burgemeester _____ van
in een niet-geadresseerd ondertekend schrijven van 19 november 2013:

*"Geachte,
Op verzoek van _____ verklaar ik dat de klachten
in verband met geluidshinder door het beoefenen van de motorsport
niet éénduidig kunnen worden toegeschreven aan
aangezien er op naastliggend perceel ook sporadische en
onvergunde motorcross wordt beoefend door andere rijders.
Vaststelling van deze feiten kan u opvragen bij de politie
regio _____
Hoogachtend,
_____*

Hoewel deze stukken, in de hypothese dat zij werden geschreven om dienstig te zijn in huidige procedure, ernstige vragen doen rijzen over de beweegredenen voor het opstellen ervan, kunnen zij geen rechtvaardiging vormen voor het gedrag van de eerste beklagde.

De eerste beklagde had immers, voor hij het crossterrein aanlegde (en zelfs voor hij het kocht) op een eenvoudige wijze correcte informatie in verband met de toepasselijke stedenbouwkundige voorschriften kunnen bekomen. Het gedoogbeleid dat door sommige lokale politici na de aanleg van het crossterrein zou zijn gevoerd voor de activiteiten van de eerste beklagde kan evenmin worden ingeroepen als een onoverwinnelijke dwaling.

De noodzakelijkheid - of het vermeende gebrek aan crossterreinen - waarop de eerste beklagde zich tenslotte beroept kan, begrepen als een vorm van noodtoestand, evenmin worden aanvaard. De eerste beklagde heeft zich immers, zoals gezegd, heel bewust geplaatst in een toestand die op voorzienbare wijze tot een conflict met de stedenbouwkundige voorschriften zou leiden.

Tenlasteleggingen B en C

11. Onder deze tenlasteleggingen worden de eerste en de tweede beklagde vervolgd, als mededaders, omdat zij zonder voorafgaande milieuvergunning een klasse 2 inrichting (rubriek 32.9.3.a) hebben geëxploiteerd.

Ook deze feiten staan vast. Er wordt tevens verwezen naar de motivering in het bovenstaande randnummer.

12. Op grond van artikel 5, eerste lid Strafwetboek is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van haar doel of de waarneming van haar belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor haar rekening zijn gepleegd.

De tweede beklagde-rechtspersoon is een bedrijf dat volgens haar statuten optreedt o.a. als evenementen- en organisatiebureau, de volledige organisatie van stunts en diverse shows,.... Het aangelegde motorcrossterrein diende om het oefenen voor deze activiteiten mogelijk te maken. De ten laste gelegde misdrijven hebben aldus een intrinsiek verband met de verwezenlijking van haar doel. Zij werden ook gepleegd voor haar rekening.

Er werd gekozen voor een bedrijfsvoering waarbij aan de naleving van de hierboven vermelde stedenbouwkundige en milieuregelgeving geen aandacht werd besteed. Op de rechtspersoon rust bijgevolg een eigen strafrechtelijke verantwoordelijkheid.

13. De eerste beklagde vraagt dat hoogstens de tweede beklagde als rechtspersoon zou worden veroordeeld, nu deze de "zwaarste fout" zou hebben begaan.

Artikel 5, tweede lid Strafwetboek bepaalt dat wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt, uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan, kan worden veroordeeld. Indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd, kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld.

Artikel 5, tweede lid Sw. voert dus een strafuitsluitingsgrond in voor degene die de minst zware fout heeft begaan. Die verschoningsgrond geldt evenwel alleen voor de dader van het door onvoorzichtigheid of onachtzaamheid gepleegde misdrijf en niet voor diegene die willens en wetens heeft gehandeld (zie o.a. Cass. 10 februari 2010,

De eerste beklagde was als bestuurder van de tweede beklagde bevoegd om de nodige beslissingen te nemen met het oog op de naleving van de stedenbouwkundige en milieuregelgeving.

Uit de gegevens van het strafdossier blijkt duidelijk dat hij er wetens en willens voor heeft gekozen om dit niet te doen (zie ook randnummer 10). Hij handelde bewust en vrijwillig, dit is wetens en willens. Hij kan samen met de tweede beklaagde-rechtspersoon worden veroordeeld.

Samengenomen is de rechtbank van oordeel dat de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B, bewezen zijn voor de eerste en de tweede beklaagde en dat zij daarvoor beiden kunnen worden veroordeeld.

Straf

14. De bewezen verklaarde feiten van de onder A1 tot en met 3, B en C ten laste gelegde en bewezen verklaarde feiten zijn voor de eerste beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de straf voor het zwaarste misdrijf.

De zwaarste straf voor de eerste beklaagde is die voor de onder A1 tot en met 3 ten laste gelegde feiten, namelijk een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of één van die straffen alleen.

De bewezen verklaarde feiten van de onder B en C ten laste gelegde en bewezen verklaarde feiten zijn voor de tweede beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de straf voor het zwaarste misdrijf.

De feiten van de tenlasteleggingen C kunnen voor natuurlijke personen op grond van artikel 16.6.1 §1 lid 1 Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid ("DABM") worden bestraft met een gevangenisstraf van 1 maand tot 2 jaar en / of een geldboete van 100 tot 250.000 euro. De feiten van de tenlastelegging B worden thans strafbaar gesteld door dit artikel 16.6.1, §1 lid 1 DABM. De straf voorzien door het artikel 39 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (gevangenisstraf van 8 dagen tot 1 jaar en / of een geldboete van 100 tot 100.000 euro) was milder. Aangezien het echter gaat om een voortdurend misdrijf, gepleegd zowel voor als na de inwerkingtreding van het DABM, is de straf voorzien door artikel 16.6.1, §1 lid 1 DABM van toepassing, zelfs al is deze strenger.

De feiten van de tenlasteleggingen B en C kunnen bijgevolg op grond van artikel 16.6.1 §1 lid 1 DABM en artikel 41bis Strafwetboek voor de tweede beklaagde met een geldboete van 500,00 EUR tot 500.000,00 EUR worden bestraft.

15. De eerste beklaagde heeft een blanco strafrechtelijk verleden.

De eerste beklaagde vraagt, ondergeschikt, de opschorting.

De eerste beklagde heeft de misdrijven in professioneel verband gepleegd en handelde dus uit winstbejag.

Hij stelde zijn eigen economisch belang boven het belang dat de gemeenschap heeft bij de naleving van de stedenbouwkundige voorschriften en de milieuregelgeving.

Hij minimaliseert de negatieve effecten die zijn gedragingen hebben op de onmiddellijke omgeving. Hij wordt in deze minimaliserende houding blijkbaar gesteund door zijn burgemeester, zoals blijkt uit de door hem neergelegde en geciteerde stukken. Er kan echter niet worden ontkend dat de activiteiten die de eerste beklagde op het betrokken terrein ontplooit hinderlijke effecten hebben. Uit de herstellvordering blijkt trouwens onder andere dat in de directe omgeving van het terrein
is gelegen.

De toekenning van opschorting zou een ontoereikende maatschappelijke reactie uitmaken.

Een voldoende hoge, effectieve geldboete zoals hierna bepaald moet duidelijk maken dat de naleving van de stedenbouwkundige regels en de regels ter bescherming van het leefmilieu ernstig genomen moeten worden en dat de eerste beklagde zich niet ongestraft boven de wet kan stellen.

Een geldboete moet ook van die aard zijn dat zij ontmoedigt nog langer de wet te overtreden of aanzet tot een afweging van pakkans en economisch voordeel.

Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de maatschappelijke kost die door de beklagde veroorzaakt wordt in de vorm van de noodzakelijke inzet van mensen en middelen voor de handhaving. De inzet van inspectiediensten, politie en justitie betekenen voor de gemeenschap een grote kost.

16. De tweede beklagde heeft een blanco strafrechtelijk verleden.

Ook de tweede beklagde heeft de opschorting gevraagd.

Er kan worden verwezen naar de hierboven vermelde overwegingen in verband met de straftoemeting voor de eerste beklagde. De toekenning van opschorting zou een ontoereikende maatschappelijke reactie uitmaken.

Ook voor de tweede beklagde is een voldoende hoge, effectieve geldboete de meest gepaste straf.

17. De eerste en de tweede beklagde moeten elk een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen). Deze bijdrage bedraagt 150 euro (met opdecimen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Zij moeten ook elk een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

Stedenbouwkundig herstel

18. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vorderde reeds op 15 juni 2009 van de eerste beklagde het herstel van het betrokken terrein in de oorspronkelijke staat; dit houdt in de verwijdering van alle obstakels (schansen, heuvel,...) en egaliseren van het terrein en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein.

Dit alles onder verbeurte van een dwangsom van 100 euro per dag indien het herstel niet binnen de opgelegde uitvoeringstermijn (er wordt een termijn van 6 maanden voorgesteld) werd gerealiseerd.

Op 25 mei 2009 gaf de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid een positief advies over de herstellvordering.

19. De herstellvordering werd afdoende gemotiveerd en is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk.

Het herstel is nog steeds noodzakelijk ter vrijwaring van de goede ruimtelijke ordening.

Het opleggen van een dwangsom als drukkingsmiddel voor het uitvoeren van het bevolen herstel is eveneens noodzakelijk. Het bedrag ervan kan door de rechter bepaald worden zelfs zonder een specifiek gevorderd bedrag of hoger dan het gevorderde bedrag.

Het volstaat dat een dwangsom gevorderd wordt.

De door het bestuur gevorderde dwangsom van 100 euro per dag moet worden opgelegd nu uit het strafdossier en de behandeling ter terechtzitting de onwil van de eerste beklagde is gebleken om over te gaan tot het volledig herstel.

Het bestuur heeft er namelijk belang bij dat de veroordeelde zelf de veroordeling tot het herstel nakomt gelet op de beperkte overheidsmiddelen, de zware procedure van aanbesteding en de lange tijd nodig voor een ambtshalve uitvoering.

Tenslotte is het de eerste beklagde die veroordeeld wordt om de plaats in haar vorige toestand te herstellen en heeft de gemeenschap er baat bij dat dit ten spoedigste gebeurt.

Een dwangsom is daartoe het meest efficiënte middel.

Exploitatieverbod

20. Het openbaar ministerie vordert wat de tenlasteleggingen B en C betreffen ten aanzien van de eerste en de tweede beklagde een exploitatieverbod te horen uitspreken en dit onder verbeurte van een dwangsom van 500 euro per dag bij overtreding van dit verbod. Ter terechtzitting werd tevens gevorderd om dit exploitatieverbod uitvoerbaar bij voorraad te verklaren.

Op grond van artikel 16.6.5 DABM kan de rechter, na de partijen te hebben gehoord, bij wijze van veiligheidsmaatregel het verbod uitspreken om de inrichtingen, die aan de oorsprong van het milieumisdrijf liggen, te exploiteren gedurende de termijnen die hij bepaalt.

De eerste beklagde vraagt in conclusie om hem geen exploitatieverbod op te leggen. Hij verwijst naar een overmachtsituatie en het feit dat hij momenteel alles in het werk stelt om alle nodige formaliteiten in orde te brengen om zo snel mogelijk op een nieuwe locatie te kunnen starten. Het zou volgens hem niet aangewezen zijn, als pionier in Europa wat betreft de motorsport, om een exploitatieverbod op te leggen die hem zou noodzaken zijn activiteiten naar het buitenland te verhuizen omdat momenteel in eigen land geen enkele pasklare oplossing voorhanden is.

Uit de gegevens van het strafdossier, zoals hierboven geschetst, blijkt dat op heden nog steeds een veiligheidsgevaar en risico bestaat. De ingeroepen overmachtsituatie kan zoals hierboven reeds vermeld niet worden aangenomen als geldig verweer om hieraan geen einde te stellen.

Ten aanzien van de eerste en de tweede beklagde wordt daarom bij wijze van veiligheidsmaatregel het verbod opgelegd de niet-vergunde inrichting vermeld in de tenlasteleggingen onder B en C te exploiteren zolang zij niet over een wettige milieuvergunning beschikken.

Om de naleving van dit verbod te handhaven, is een dwangsom zoals door het openbaar ministerie gevorderd, noodzakelijk. Deze dwangsom wordt bepaald op 150 euro per dag dat deze veroordeling niet wordt nageleefd voor elke beklagde.

Gelet op het tijdsverloop sinds de aanvankelijke vaststellingen en op de in het geding zijnde milieubelangen, wordt de beslissing op dit vlak uitvoerbaar bij voorraad verklaard, niettegenstaande hoger beroep.

BURGERRECHTELIJK

21. Gelet op het mogelijke bestaan van schade veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven, worden de burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden.

Om deze redenen, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;

art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;

art. 162, 182, 184, 185 §1, 189, 190, 194, 195 Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 2, 3, 5, 7, 7bis, 38, 40, 41, 41bis, 65 lid 1, 66, 100 Strafwetboek en de artikelen en wetsbepalingen aangehaald in de tenlasteleggingen, zoals hiervoor omschreven;

art. 11 Bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen;

art. 2, 3, 4 Wet van 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000);

art. 1, 2,3 Koninklijk Besluit van 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001)

art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;

art. 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;

art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;

alsook de overige wetsbepalingen aangehaald in huidig vonnis.

de rechtbank, recht doende **op tegenspraak ten aanzien van de eerste en de tweede beklagde,**

STRAFRECHTELIJK

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A1 tot en met 3, B en C, bewezen voor de eerste beklagde.

Veroordeelt de beklagde voor het hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A1 tot en met 3, B en C samen tot een **geldboete van 1.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 6.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Veroordeelt de beklagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen B en C, bewezen voor de tweede beklagde.

Veroordeelt de beklaagde voor het hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen B en C samen tot een **geldboete van 1.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 6.000 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

KOSTEN

Veroordeelt de eerste en tweede beklaagde **elk** tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Veroordeelt de eerste en tweede beklaagde hoofdelijk tot de **gerechtskosten**, voor het openbaar ministerie begroot op 117,12 euro. Stelt tevens vast dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijn door de thans in hunnen hoofde bewezen verklaarde misdrijven.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur **het** **herstel** op het perceel kadastraal gekend als

door het herstel van het betrokken terrein in de oorspronkelijke staat; dit houdt in de verwijdering van alle obstakels (schansen, heuvel,...) en egaliseren van het terrein en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein.

Deze werken moeten worden uitgevoerd binnen een termijn van **6 maanden** vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde treedt.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door een **dwangsom van 100 euro** zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 6 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde treedt (dit is een uitvoeringstermijn en geen respijtstermijn zoals bedoeld in artikel 1385bis, 4de lid Gerechtelijk Wetboek)..

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijnen, **ambtshalve in de uitvoering** ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 VCRO, op kosten van de veroordeelden die daartoe hoofdelijk gehouden zijn.

EXPLOITATIEVERBOD

Legt met toepassing van artikel 16.6.5 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid aan de eerste en de tweede beklagde het verbod op om de in de tenlasteleggingen onder B en C vermelde inrichting gelegen op het perceel kadastraal gekend als _____ te exploiteren zolang zij niet over de daartoe vereiste milieuvergunningen beschikken.

Zegt voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie door **de eerste en de tweede beklagde elk** een dwangsom zal worden verbeurd van 150,00 EUR per dag bij overtreding van dit verbod.

Verklaart het vonnis op dit vlak uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande hoger beroep.

BURGERRECHTELIJK

Houdt de burgerlijke belangen voor wat betreft het bewezen verklaarde misdrijf aan.

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van **14 januari 2014**.

Aanwezig:

alleenrechtsprekend rechter;
substituut-procureur des Koninas;
griffier.